

дѣдова Генкова врѣстница, съсѣдка и далечна сродница. А ней трѣбва напълно да се вѣрва, защото никога не би говорила нѣщо лошо за дѣда Генка: тя го обичаше и почиташе, защото го смѣташе за чорѣкъ праведенъ и посветенъ въ всички чернотѣ работи, колкото и самиятъ дѣдо попъ. Кога презъ зимницата ще има празникъ, кога ще се падне Гергьовденъ, Коледа, лѣтни свети Атанасъ, св. Трифонъ, св. Вартоломей, . . . кога ще се заговѣе, колко дена ще бѣдатъ тази година Петровитѣ пости, кога ще се роди нова мѣсечина или ще влѣзе новъ мѣсецъ и пр. и пр. . . — за всичко тя до дѣда Генка се допитваше. Той за нея бѣше вѣченъ календаръ, или Делфийски оракулъ.

Та — разправя баба Недювица — когато на врѣмето, прѣди да идатъ у момата, дѣдо попъ Христю, Богъ да го прости, попиталъ, споредъ обичая и закона, дѣда Генка, иска ли я, той, тогава 18-20 годишенъ левенъ-гидия, бѣлъ червенъ, съ засукани тънки черни мустачки à la Вилхелмъ II и рѣшителенъ погледъ, се изстѣпилъ прѣдъ всички присѣтствуващи и извикалъ грѣмогласно:

— Дѣдо попе, искамъ я, не, ами душата си давамъ за нея. Съ голѣма севда я зимамъ. Хайде побскоро върши това, което те учи вангелето! и шумно цѣлуналъ му рѣка.

И родители, и дѣдо попъ, пакъ и всички гости се усмихнали и се спогледали.

И баба Недювица Добрювичина, тогава млада булка на едно бозайниче, била тукъ!

Годежътъ станалъ. Момковото чело украсила китка съ алтънъ — ялджъзъ. Но още до вечерьта цѣло село узнало, що рекълъ и казалъ Генко. Най-много способствували за туй момцитѣ и момитѣ: първитѣ завиждали на годеника, а вторитѣ — на момата. Боже Господи, та кой ли нѣма завистници?! Ама и момата си я бивало: събрали се, бе джанжмъ, една Жана д'Аркъ и единъ Вилхелмъ Телъ. Вечерьта на чешмата момитѣ много се смѣли за туй и много работи снадали. Сетнѣ работата подели разни бѣбрици жени. Слухътъ стигналъ и до родителитѣ на момата. Тѣ, не ще и питане, се зарадвали, а тя — само